

DOMINIK DÁN

NEVÍŠ DNE,
NEVÍŠ HODINY

NEVÍŠ DNE,
NEVÍŠ HODINY

Dominik Dán

NEVÍŠ DNE,
NEVÍŠ HODINY

sloart

Text © Dominik Dán 2019
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Cover illustration © Jozef Gertli Danglar 2019
Translation © Jan Hanzlík 2020
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2020

ISBN 978-80-7529-396-1

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Stat sua cuique dies.

Každý má určený svůj den.

(Vergilius)

Věnuji Hance Letkové a Miroslavu Uhliarovi.

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, PhD., MUDr. Lucii Mihaleové,
Mgr. Anně Kratochvílové, Jánů Appelovi, Ing. Petru
Sokolovi, Dr. Martinu Puhovichovi, PhD., Mgr. Vladimíru
Pijákovi, MUDr. Denisi Valentovi, PhD., MUDr. Dušanu
Rapošovi, CSc., MPH.

1

LEDEN 2000

Doktor Lengyel si jednoho po druhém prohlédl přítomné, povzdechl si. První pracovní pondělí po tak významném, přelomovém víkendu a on už má plné ruce práce.

Vlastně jaký víkend, vždyť v sobotu byl v práci, a ještě od něj ti policejní dacani chtěli, aby přišel i v neděli. Samozřejmě že se ohradil, vždyť koho by den po silvestru sehnal, aby mu asistoval? Naštěstí pochopili a už neotravovali s hloupými nápady. Anebo nepochopili, ale ani jim se nechtělo. To je jedno, podstatné bylo, že neděli si obhájil, jenže teď bylo pondělí, a ať chtěl, nebo nechtěl, musel makat.

Pohledem sklouzl z přítomných na muže vyloženého na pitevním stole.

„Tak tohle je on, pan záhadný,“ vzdychl.

„Prosím tě, už toho taky nech,“ osopil se na něj detektiv z oddělení vražd Richard Krauz. „Stačí, že mě se záhadama ráno vytočil šéf, eště ty mě ser!“

„Já sem si to nevymyslel, vy s ním máte problémy. Respektive, s jeho tajným vytesaným kódem.“

„Záhadný muž, tajný kód! Ježkovy voči! Já mu jednu...“ Krauz se obrátil na Chosého, zda může.

Chosé, jako správný parťák, se samozřejmě kamaráda zastal. Namířil na doktora obvázanou rukou.

„Hej ty, co kériješ do kámoše hned na začátku roku? Nevším sis, že sme na tebe dva?“

„Lacibáči...“ zamumlal doktor, ani nezvedl zrak od mrtvoly.

„Tady sem, pane doktore. Sme s vámi.“ Z rohu pitevny se přihlásil shrbený vyzábly chlapík. Asistent ze soudního

lékařství si dlouhý, mimořádně ostrý nůž na otvírání mrtvol přehodil z ruky do ruky, aby bylo jasné, že oni jsou tři.

„Vás to asi nikdy nepřejde,“ povzdychl si kriminalistický technik. „Srandičky, srandičky, ale mě to tu nebaví. U nás nahore zrovna otvíraj pátou flašku šampusu, druhou flašku vodky, načínaj třetí krabici chlebičků a já se musím mrcasit s tímhle tady,“ opovržlivě kývl bradou k pitevnímu stolu. „Posilvestrovská oslava jak prase – a beze mě. Do prdele! Nestačí, že mi tenhle jouda zkazil celou sobotu? Musí i pondělí?“

„Jožko, u vás na technice nezačíná pracovní tejdén pondělím?“ zajímal se Lacibáči. „Vy eště oslavujete?“

„Tejdén jo, Lacibáči, ale pracovní činnost až v úterý.“

„A vědí o tom na ministerstvu?“

„Pochybuju, ty začínaj ve středu.“

„Tím se všechno vysvětluje,“ přikývl asistent, že pochopil, vrátil se k umývání nástrojů.

„Dobře, Jožko, máš všechno?“ doktora přestalo jejich tlačání bavit, obrátil se na stěžujícího si technika. „Můžeme konečně začít?“

Technik přešel pohledem igelitové sáčky se zajištěnými stopami.

„Vyfocenej je, šaty sme zajistili všechny a vcelku, daktyloskopii mám, trichologii sem odebral, vejškrab zpod nehtů sem udělal, biologii mi dodáte vy...“ technik našpulil rty, jako že usilovně přemýšlí. „Richarde?“ koukl na detektiva, zda má nějaké námítky.

„Máme všechno, Jožine. Povýstřelový zplodiny sme zajistili v sobotu přímo na místě činu, ruce sme mu před převozem zabalili,“ detektiv se také usilovně zamyslel. „Myslím, že sme na nic nezapomněli. Pane doktore!“ Krauz předpažil, oběma rukama ukázal na mrtvolu na pitevním stole. „Je tvůj, předved' se!“

Doktor Lengyel vzdychl.

„Přistoupíme k vnějšímu ohledání těla.“ Skutečně přistoupil blíž, začal pracovat. „Hlavu sem si prohlídnul na místě činu, ale pro pořádek začnu znova tam. No...“ Víc neřekl, začal s ohledáním.

Nahý muž ležel na zádech, pod hlavu mu asistent Lacibáči vsunul dřevěný hranol, aby měla hlava s tělem správ-

ný úhel. Ohledacímu lékaři usnadnil správný úhel přístup k detailům. Prohmatal povrch hlavy, prohrábl vlasy, sklonil se níž, zkontroloval povrch kůže, zkontroloval obličejovou část, oči, nos, ústa, bradu.

„Jak sem konstatoval na místě činu, hlava je čistá, žádný stopy vnějšího násilí. Postupuju dál po krku na trup a končetiny.“

Krauz stál za doktorem, taky prohlížel. Prohlíželi pozorně, každý centimetr čtvereční povrchu těla.

„Říšo?“ Doktor Lengyel zakončil vnější ohledání těla u chodidel.

„Já taky nic.“

„Ale já jo! Tohodle sis nevším?“ Doktor ukázal prstem do loketní jamky.

„Vším, ale nevím, co to je. Je to defekt?“

„Samozřejmě a jakej! Pánové, dovolte, abych vám představil feťáka číslo jedna!“

„To myslíš vážně?“

„Říšo, to sou stopy po vpichách. Tenhle chlapík si šlehal heroin anebo morfium, anebo něco ještě horšího, a přímo do žíly!“

„No nazdar! Začíná to bejt celkem zajímavý,“ povzdechl si Chosé. „Že sem radši nezůstal na marodce.“

„Pozdě,“ okřikl ho parták. „Seš tady, tak otevři oči a soustřeď se, ať nám nic neunikne.“

„Ale jinak konstatuju, že na nebožtíkově těle sem nezjistil žádný stopy vnějšího násilí.“ Doktor Lengyel se snažil uzavřít vnější ohledání. „Pro vás to může znamenat jen jedno, pánové, že oběť se nedostala do kontaktu s pachatelem. Ke rvačce určitě nedošlo, žádný obranný poranění sem našel.“

Krauz se vrátil k oknu, z parapetu si vzal zápisník, poznamenal si pár vět, zápisník odložil. Chvilí váhal, očekával víc. Chlap na pitevním stole byl opravdu čistý, ani škrábnutí, ani náznak rvačky či konfliktu, žádná povrchová poranění, žádné defekty – pravda, až na vpichy a díru v zádech.

„Deme do něj?“ Doktor Lengyel si chtěl být jistý, že na povrchu nic nezanedbali.

„Deme,“ rozhodl Krauz.

Dveře pitevny se rozletěly.

„Zdravim vás!“ zahlaholil mladý asistent. Bez okolků nasměroval vozík s mrtvolou k vedlejšímu stolu.

„Co to má bejt?“ zarazil se Krauz. „Nejsme tu sami?“

Lengyel neodpovídal, ani on tomu nerozuměl. Vešel kolega doktor – taky mladý, asi nová posila, neboť Krauz ho neznal.

„Pane kolego...?“ nechápal Lengyel.

„Promiňte, primářův příkaz. Operativně reagujeme na akutní situaci. Musí se to udělat okamžitě.“

„Co je to?“

„Ta spálenina.“

„To ne! To nemyslíte vážně! My tu zkoumáme vraždu!“

„Já sem si to nevymyslel, jak říkám, příkaz shora. Prej je v tom namočená policie.“ Mladý doktor se zamračil na přítomné detektivy.

Detektivové se mračili jeden na druhého – o spálenině nic nevěděli, ani o vztahu k policii.

„Netušim, o čem je řeč,“ přiznal Krauz.

Doktor Lengyel musel kapitulovat – příkaz shora je příkaz shora.

„Dobře, ale neserte se sem vedle nás, vemte si to dozadu, na poslední stůl, ať se neudusíme.“

Krauz svěsil ramena, zahleděl se na dlažbu, zhluboka vzdychl – proč je k němu osud tak krutý? Nestačí, že měl pokazenou silvestrovskou zábavu, celý víkend, dokonce i první pracovní den nového roku, nového milénia, musí vyfasovat pitvu se spáleninou za zády!

Nic na světě nesmrdí tak jako uleželý utopenec anebo spálená mrtvola. Tím, že Lengyel nasměroval druhou partu do kouta pitevný, jenom zmírnil jejich utrpení, ale trápení to bude i tak.

Mladý asistent dotlačil vozík se spálenou mrtvolou k poslednímu stolu, strhl z ní plachtu...

Utrpení započalo.

„Mládenci, věnujme se našemu chlapíkovi,“ napomenul je Lengyel.

„Tak dělej, pohni, ať to máme co nejdřív za sebou,“ popohnal ho Krauz. „Prosím tě, vyndej nám kulku, ať odsud můžeme vypadnout. Zbývá měření a hovadiny, co běžně děláte, necháme na vás, přečteme si to pozdějc ve zprávě,

ale teď je podstatná kulka! Řež, doktůrku, řež, co ti síly stačej!”

Na příčině smrti se shodli už na místě činu – střelné poranění orgánů uložených v hrudním koši, přesněji, střelné poranění srdce z dorzální strany, tedy zezadu. Pitva měla v podstatě jen potvrdit konstatovanou příčinu smrti, vyloučit jinou příčinu a zajistit nejdůležitější věcný důkaz – projektil.

„Eště jednou se kouknu,“ rozhodl se doktor Lengyel před prvním řezem.

Rentgenový snímek nastavil proti oknu, pozorně ho prozkoumal, jakkoli ho předtím už dvakrát viděl.

„Je to tak, jeden vstřel, jeden projektil, máme ho tu pod sternem. Du na to!“

Asistent Lacibáči mu podal dlouhý, mimořádně ostrý nůž na otevírání mrtvol. Doktor Lengyel přiložil hrot do krční jamky, přitlačil, protáhl řez až pod pupek. Kůže se roztáhla, odhalila žlutý podkožní tuk, červené břišní svalstvo.

Doktor odložil otvírač, od asistenta si vzal zahnuté nůžky podobné nůžkám na porcování pečené husy. Pustil se do odstřihávání žeber od hrudní kosti. Postupoval systematicky, pomalu, opatrně, aby nepoškodil objekt jejich zájmu. Chvilí to trvalo, ale nikdo ho nepopoháněl.

Doktor vylomil hrudní kost, odložil ji na plastový tácek, prsty roztáhl žebra, vzal skalpel, řízl do struktur pod hrudní kostí.

„Tady je! Hned pod kostí, jak sem říkal.“

Zalovil v hrudníku, mezi palcem a ukazovákem jim ukazoval kousek kovu, zbylé tři prsty tvořily vějíř.

Asistent Lacibáči nastavil Petriho misku, doktor do ní pustil projektil. Cinkl, ale dál nezvonil, nekutálel se po obvodu – byl celý od krve, přilepil se.

„Chcete sondáž?“

„Musíme,“ přikývl Chosé.

Doktor Lengyel s asistentem převrátili mrtvolu na bok, do dírky v zádech zasunuli kovovou tyčku silnou jako jehlice na pletení, zatlačili, zatlačili víc...

„Vyjela,“ ohlásil Krauz, když spatřil hrot sondy vystupující z hrudi. „Je to jeden kanál, jeden vstřel. To nám stačí. Jožko, fotíme!“

Technik fotograficky zdokumentoval trasu střely, úhel vniknutí do zad a výslednou polohu střely. Tím jeho zájem o sondáž skončil, obrátil pozornost k projektilu v misce.

Asistent vytáhl sondu, mrtvolu znovu položil na záda, čekal, jak se rozhodne doktor, kde bude pokračovat.

„Richard, chcete něco vědět o mechanismu poranění?“

„Samozřejmě!“

„Chlapík je vysoký sto osumdesát pět centimetrů. Ty máš...?“

„Skoro tolik.“

„Pod sem, otoč se ke mně zády.“

Krauz poslechl.

„Předpokládám, že k útoku došlo vestoje, to znamená, že pachatel a oběť stáli za sebou. Asi takhle,“ doktor se postavil za Krauze, natáhl ruku, namířil prst, jako by to byla hlaveň pistole. Palcem cvakl o namířený ukazovák, jako by vystřelila imaginární zbraň. „Prásk! Chlapík je mrtvej!“

Krauz se otočil, našpulil rty.

„Takže byli oba přibližně stejně vysoký?“

„To sem neřek. Když nižší chlap nebo ženská zvedne ruku veš a ohne zápěstí níž, dosáhne stejného úhlu, jako když vyšší chlap anebo žena natáhne ruku níž, ale zápěstí vytočí směrem nahoru. Takhle.“ Lengyel jim ukázal obě polohy imaginární zbraně, namísto hlavně použil ukazovák, ale jako demonstrace to stačilo, policajti měli dost vyvinutou představivost a hlavně zkušenosti.

„Dobřej postřeh, pane doktore,“ pochválil ho Krauz. „Za tím ti to de jedna radost!“

Pitevní pohodu pokazil technik Jožko.

„Něco mi nesedí.“

„My víme, chceš chlastat šampus a žrát chlebičky, sobče jeden!“ odbyl ho Chosé.

Technik stál u okna, Petriho miskou nastavoval světlu.

„Ne, Chosé, už ani ne. Podťte sem.“

Krauz a Chosé neochotně poslechl.

„Podívejte. Je malá.“

„Jak malá!“

„Lacibáči?“

„No...?“

„Můžete mi jí opláchnout?“

Technik se odvrátil od okna, misku podal asistentovi.

„A dejte jí sem do pytlíku.“

Lacibáči očistil projektil, vrátil jim ho v igelitovém sáčku, menším než krabička cigaret. Technik ho nastavil proti oknu.

„Co sem říkal? Tohle je celoplášť sedum šedesát dva. Řikejte si, co chcete, ale je malá!“

Krauz mu vytrhl sáček z ruky, pozorně si prohlédl kulku. Sáček podal Chosému.

„Do prdele...“ zašeptal Krauz, dlaní si přešel bradu. Hned bylo po dobré náladě z bezproblémového průběhu pitvy.

„To snad ne.“

Chosé zkoumal, zkoumal, spustil zdravou ruku s projektilem.

„Je malá,“ souhlasil s technikem.

„O co vám de?“ nechápal Lengyel.

Nikdo se neměl k vysvětlení, nakonec se rozhoupal Krauz.

„Ta pistole na jeho stole byla čezeta československý výroby, vzor sedumdesát pět.“

„No a? Já vim, viděl sem jí.“

„Doktore, je to devítka, to znamená, že střílí kulky s průměrem devět milimetrů. Tahle má průměr sedum celých šedesát dva setin milimetru. Je malá. My potřebujeme větší.“

„V pořádku, přineste další mrtvolu.“

„Jinou nemáme, je teprve začátek roku, o mrtvoly je nouze. Anebo si myslíš, že máme nahoře v lednici nějaký z loňska?“

„Těžko. Jak by se vešly mezi tolik flašek?“

„Dyť právě o to de, v lednici žádný volný místa nemáme, takže správnou kulku musíme najít v týchle mrtvole.“

„To půjde těžko, Říšo.“

„Proč by to mělo jít těžko?“

„Protože v týchle jiná kulka není.“

„A je! Musí bejt! Špatně si se koukal.“

„Špatně? Tak na, najdi mi jí, ty chytráku!“

Doktor Lengyel vzal dva rentgenové snímky, nespokojil se s obyčejným oknem, zasekl je do svítící skříňky, cvakl vypínačem.

„Prosím.“

Tři policajti natáhli krky, odborným okem zkoumali natsvícenou obrazovku.

„Co je tohle?“ zašeptal technik, aby ho slyšeli jen kolegové. Nechtěl se před doktorem blamovat.

„Klíční kost, specialisti na anatomii,“ napověděl jim doktor Lengyel, jako by byli na nejtěžší zkoušce z medicíny.

„Já vim,“ ohradil se Krauz. „Klíční kost, ty osle, měli sme to v druhym semestru!“ obořil se na technika.

Mohli si oči vykukat, ale kromě jednoho svítícího kroužku uprostřed hrudníku nenašli nic.

„Vidíte ten svítící kroužek tady uprostřed? To je olovo, zbylý světlý místa sou kosti, tyhle tmavý místa sou měkký struktury,“ přednášel doktor. Jak mluvil, tak ukazoval.

„To víme taky,“ vyprskl Krauz.

„Víte? Tak mi ukažte tu druhou kulku, druhéj svítící kroužek.“

„Nemůže bejt nějak skrytá?“

„Richarde! Před očima ano, před rentgenovým paprskem určitě ne.“

„Anebo rozprsknutá v celym těle?“

„Rentgen odhalí každej fragment střely, i nejmenší kousičky. Kromě toho, kde by byl druhéj vstřel? Prohlídli sme ho spolu, ani ty si nic nenašel. Anebo tu máme zázračnýho čarostřelce, co se dvakrát za sebou trefil do toho samýho místa na zádech, navíc použil zázračný střelivo, co se rozpouští v těle? Vlastně, proč ne? Záhadnej chlapík, záhadný datumy na hrobě, záhadnej případ, proč ne i záhadnej vrah?“

„Ty nepřestaneš rejpat s těma záhadama?“ Krauz začínal být na slovo *záhadný* alergický.

Odstoupili od svítící skříňky, pochopili, že v tomto případě jim nepomůže ani špičková lékařská technika.

„Škoda,“ vzdychl Chosé. „Byli sme přesvědčený, že máme vražednou zbraň a přes ní se bez velkejch problémů propracujeme k pachateli.“

„Nepropracujeme,“ zakončil jeho úvahu Krauz. „Už to tak vypadá, kamaráde můj, že ne.“

„No paráda, takže tajemnej muž, tajemnej kódovanej nápis, tajemnej způsob vraždy... Richarde, řeknu ti jedno – schytat takovejhle případ třetího ledna v novym tisíciletí může jenom takovej smolař, jako seš ty!“ lebedil si Chosé.

„Mám ti fláknout jednu přes hubu!? Mám ti připomenout, kvůli komu sem se do těchhle sraček dostal?“

„Dobře, dobře, dyť já nic. Nevyskakuj hned na začátku vyšetřo...“

„Pane kolego!“ ozvalo se z opačného konce pitevny.

Mladý kolega stál nad rozebranou ohořelou mrtvolou, pochybovačně kroutil hlavou, evidentně si s něčím nevěděl rady.

„Prosím?“ zareagoval Lengyel.

„Můžete na chvíličku?“

„Jistě.“

„Počkej, počkej, neutíkej, ještě sme neskončili!“ snažil se ho zastavit Krauz.

„Hned sem tu, zatím hledejte. Například v zadku, možná tam má strčenej celej zásobník.“

Technik se rozesmál, Krauzovi s kolegou nebylo do smíchu. Na první pohled snadný, jednoznačný případ se začal zamotávat. A to ještě netušili, co je čeká, až se Lengyel nahně nad spálenou mrtvolu.

Doktor Lengyel se nahnul nad spálenou mrtvolu, mladší kolega mu něco ukazoval, něco vysvětloval, doktor se nahnul níž, narovnal se, chvíli přemýšlel.

„Richardé! Podťte sem!“

„Koukej na něj! Podť ty sem, tady máš práci, ne tam!“

„Já jo, já tam, máš pravdu, ale vy dva... No jen podťte sem, abyste neřekli, že sme se tady s kolegou proti vám spikli.“

„Co to mele,“ bručel si Krauz pod nos, neochotně se hnul k poslednímu pitevnímu stolu. Chosé poslušně za ním.

Zápach spáleniny se s každým krokem stupňoval, až dosáhl nesnesitelné koncentrace.

„Bože!“ Chosé si vytáhl kapesník, přitiskl si ho na nos. U pitvy to neudělal alespoň rok, možná i dva.

„Musíš nás takhle tejrát?“ Krauz vraždil až dosud nejoblíbenějšího doktora pohledem.

„Koukněte se sem a přestaňte vyskakovat. Kolega odpreparoval plíce, pravou polovinu otevřel a...“ Lengyel ukázal prstem, na co myslí. „Vidíte?“

„Plíce, a co?“

„Sou růžový.“

„Jaký by měly bejt?“ Krauz se zeptal jako naivní děcko, ale v duchu jím projela obava, že odpověď sám zná.

„Je to spálenina. Měly by bejt zčernalý, ale tady není ani sazička, ani náznak zakouření.“

Krauz stál, ani se nehnul. Měl sto chutí popadnout mladého doktora za ksicht a vymáchat mu ho v černém svinstvu na stole. Proč se v tom rýpal?!

„Tvůj závěr?“ Krauz doufal do poslední vteřiny, že doktor řekne cokoliv, jen ne to, co posléze řekl. Znělo to jako ortel smrti.

„Tenhle člověk zemřel ještě před požárem. Během požáru už plíce nepracovaly, nedejchaly.“

„Ale to nic neznamená...“

„Chápu tě, Rišo, snažíš se bojovat do posledního dechu, což je v tomhle případě výstižný přirovnání, ale koukni se na tohle.“

„Jazyk?“

„Je prasklá. Tady je nalomená.“

„Chosé, řekni mu něco!“ Krauz už nemohl.

„Může mi říkat, co chce, ty taky, ale moc dobře víte, co to znamená...“

„Dám ti celej lednovej plat, když to neřekneš!“ přerušil ho Krauz.

„Chlapci moji...“

„Já taky!“ Chosé se rychle připojil k nabídce.

„Ani kdyby přihodil i Jožko, ani tak si nepomůžete. Na krk působila vnější síla, člověk si sám takhle ublížit nedokáže. Jednoznačně, chlapci moji, já...“ zaváhal, opravil se, aby nedegradoval kolegovu práci, „my tu vidíme zásah cizí osoby a požár mohl bejt jen zastírací manévr na zakrytí stop,“ ještě zaváhal, dal jim poslední naději.

„Stop?“

„Vraždy,“ dorazil je.

„Výborně!“ zajásal Chosé. „Ať žije raketovej nástup do nového tisíciletí! Děkujeme ti, panebože, za novoroční nadílku! Už teď lituju kluky, co budou rozplejzat tyhle dvě záhady.“

„Chosé, mám ti fakt jednu ubalit?“

Krauz se úplně vážně ohnal po ofačovaném mrzákovi po pravici – dobře věděl, kdo jsou ti kluci, co vyfasují první dvě vraždy nového milénia.

2

Krutým zjištěním na pondělní pitvě předcházela bujará silvestrovská noc.

„Muselo to bejt, Richarde?“

„Co, miláčku?“

„Aby sis bral službu zrovna na silvestra?“

„Sylvie, prosim tě! Už sem ti to vysvětlil, tak co zase máš? Nic sem si nebral! Můžu za to, že Chosé uklouz?“

„Hodně nešikovný uklouznutí, takový náhodný, neplánovaný. Anebo šikovně naplánovaný? Má to aspoň zlomený?“

„Nalomený nebo prasklý, anebo...“

„Anebo jen bebičko, možná by to stačilo pofoukat.“

„Byl sem za nim v nemocnici, dali mu nějakou zpevňující dlahu nebo co.“

„Jak říkám, bebičko.“

„Dokonce mu jí pověsili na krk. S rukou zavěšenou na krku sloužit nemůže, to uznáš sama, ne? Jak by řídil, kdyby měl výjezd? Jak by střílel, kdyby...“

„Kdy ste naposledy museli ve službě střílet?“

„No...“ detektiv z oddělení vražd Richard Krauz se zamyslel.

„Tak vidíš, aspoň nekecej!“ okřikla ho manželka Sylvie.

„Kromě toho se praštil do hlavy.“

„Praštěný ste tam všichni! Kdo to kdy viděl, sloužit dokonce i na silvestra!“

„To je jedno, Sylvie, podstatný je, že Chosé je mimo a...“

„A ty si výjezd ochotně vzal za něj, hotovo! Silvestr – ne-silvestr, vzal! Kašlat na manželku, že se měsíc těší na partu, na senzační akci, na kamarádky, na...“

„Co furt máš? Dyť sem tu s tebou!“